

gældende værnepligtige, og at det er en ikke ringe Udgift for Statskassen, der paa den Maade stadig bevares. Den vil vel ikke blive saa forfærdelig meget mindre end den Beparelse, der opnaas ved Gennemførelsen af det Lovforslag, vi i Dag behandler.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Det vil være forbundet med betydelig Udgift at skulle uddanne Rekrutter i de sønderjydske Landsdele. Naar det ærede Medlem Hr. P. Munch siger, at Tyskerne har uddannet Soldater i de sønderjydske Landsdele, gør jeg opmærksom paa, at Tyskerne kun har uddannet Fodfolk i en eneste By, Haderslev, hvor der er Kaserner og andet dertil hørende. I Sønderborg var det Søværnet, der uddannede sine Folk, og noget saadant har vi ikke Brug for. Der mangler altsaa de Ting, der er fornødne, naar der skal uddannes Rekrutter dernede. Det samme er Tilfældet med Aabenraa og Tønder. Tyskerne har ikke uddannet Tropper i nogen af disse Byer, og derfor vil der være Vanskelighed ved at faa uddannet Rekrutter der. Jeg finder det derfor mere naturligt, at man fortsætter paa den Vej, man er inde paa.

Naar det ærede Medlem siger, at jeg ikke har holdt den Aftale, der i sin Tid blev truffet med det sønderjydske Udvalg, gør jeg opmærksom paa, at jeg har handlet med Tilslutning fra Rigsdagen. Rigsdagen har givet mig sin Tilslutning til, at disse Tropper skulde sendes derned. Det er altsaa ikke noget egenmægtigt Skridt fra min Side, det er foretaget i fuldstændig Overensstemmelse med Rigsdagen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Den højtærede Forsvarsminister brugte et Udtryk, som jeg frygter for vil kunne blive misforstaaet. Han sagde nemlig, at han sørgede ikke for den Dag i Morgen. Nu er det jo saadan, at naar man har en Forsvarsordning, er den ikke anlagt paa: fra i Dag til i Morgen, og jeg gaar derfor ud fra, at det kun var, om jeg saa maa sige, en Talefigur. Men jeg vil gerne give den højtærede Minister Lejlighed til at berigtige dette Udtryk. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister, naar han har forelagt dette Lovforslag, som vi altsaa kan tiltræde, om at lade Indkaldelserne bortfalde i Aar, har været i Overensstemmelse med de højere

Myndigheder indenfor Hæren. Jeg er ganske sikker paa, at disse ogsaa har sagt til Forsvarsministeren, at disse større Øvelser havde deres Betydning ikke blot for Mandskabet, men ogsaa og i første Række for Befalingsmandskorpset, og at det derfor ikke, saa længe vi har den nuværende Forsvarsordning, vilde være forsvaret Aar efter Aar at undlade at afholde disse Øvelser. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister og jeg i Virkeligheden er ganske enige paa disse Punkter, og jeg har kun taget Ordet for at give den højtærede Minister en Anledning, som jeg haaber vil være ham kærkommen, til at sige dette.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Den Garnison, der altsaa skulde ligge i Haderslev, hvor man har alle Uddannelsesapparater og alle Uddannelsesforhold i Orden, vilde sikkert frembyde en fuldkommen tilfredsstillende og tilstrækkelig Betyggelse. Naar den højtærede Minister siger, at han ikke egenmægtig har forladt den trufne Aftale om Ordningen i de sønderjydske Landsdele, men med Rigsdagens Bemyndigelse gennem Lov, vil jeg minde om, at jeg allerede har gjort opmærksom paa, at den højtærede Minister har opnaaet en Lov som Hjemmel derfor. Men Aftalen var truffet mellem alle Rigsdagens Partier, og den højtærede Minister har formaaet de to Partier, der nu udgør Flertallet, til at forlade denne med de andre Partier trufne Aftale og egenmægtigt — ikke fra den højtærede Ministers Side, men fra det nuværende Flertals Side — gennemført en anden og bekosteligere Ordning.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Ja, det var jo herligt, om vi alle var enige og ogsaa kunde være det i Fremtiden. Men der er mange Tilfælde, hvor et Flertal er nødt til at handle paa eget Ansvar og paa egen Haand. Det er en Fremgangsmaade, det ærede Medlem kender fra sin egen Regeringstid, og det er ikke noget at bebrejde mig, at jeg staar paa det Standpunkt. Naar jeg har Flertallet paa min Side — thi det er jo Flertallet, der lovgiver endnu, det er ikke Mindretallet, der regerer —, synes jeg ikke, det ærede Medlem i den Henseende har noget at bebrejde mig. Hvad angaar Spørgsmaalet om at sende en Bataillon til Ha-